

op over 4,000 Rd. (8,000 Kroner), udeluftes nemlig fra Lønningsforbedringen kun Ministrene og nogle af de høflønnede Embedsmænd. Og dette Princip, at Alle — med den anførte Undtagelse — skulle have Forbedring, maa Regjeringen bestemt fastholde som Noget, hvorfra der ikke bør viges. Men denne Realitetsforskjellighed faar desuden, efter Regjeringens Formening, en stor Betydning med Hensyn til den, om jeg saa maa kalde det, konstitutionelle Side af Sagen. Ligeform jeg i min Begrundelse af den bestemte Modstand, som jeg i Folkethinget saavel ved Finanslovens 2den som ved dens 3die Behandling reiste inod de af Finanssubvalget foreslaaede Lønningsbestemmelser, særlig fremhævede, at de ikke blot gif ud paa at indføre nye, vidtgaaaende — og i flere Henseender uflare og tvivlsomme — Regler, men navnlig forrykkede det ved Lønningslovene givne Forhold mellem de forskjellige Embedsstillinger og deres Lønningsvilkkaar, saaledes urgerede jeg ogsaa udtrykkelig, at det, som formemmelig maatte bevæge Regjeringen til — som jeg antager i fuld Samklang med Landstinget — at erklære disse Lønningsbestemmelser for uantagelige, det var den Fare, som der ifølge deres Indhold kunde være for, at Folkethinget igjennem dem kunde, i Overensstemmelse med en skundom fremtrædende Lendents til gjennem Finanslovene at øve et vist Supremati over de andre Dele af Lovgivningsmagten, vinde en trykkende Indflydelse, til Præjudice paa den endelige Ordning af Embedslønningsforholdene. Jeg ser ikke rettere, end at dette er Kernen i Sagen, og jeg tør forudsætte, at naar Landstinget i forrige Samling modsatte sig de af Folkethinget foreslaaede Lønningsstillægsbestemmelser, der, om end mindre gunstige for Embeds- og Bestillingsmændene, dog vare i væsentlig Overensstemmelse med de nu i Finanslovsforslagets § 26—37 optagne, da var det ikke, fordi man i absolut Almindelighed og ubetinget mente at burde modsætte sig alle Lønningsforbedringer paa Finansloven, uden Hensyn til Indhold, Omfang, Varighed og Lendents, men fordi man i dem mente at se den ovenfor antydede Tilbøielighed og Fare. Det lader sig heller ikke negte, at naar der det ene Aar efter det andet igjennem Finansloven blev givet visse Klasser af Embedsmænd, navnlig de underordnede, for hvilke det tør antages, at Folkethinget fortrinnsvis har Interesse, Lønningsstillæg, vilde derved let kunne skabes en Tilstand, som vilde vanskeliggjøre en saadan Ordning af Lønningsforholdene i det Hele, som Regjeringen og muligen ogsaa Landstinget maatte anse for ønskelig. Men en saadan Præjudiceren af Landstingets og Regjeringens Indflydelse paa den forestaaende Revision af Lønningslovene vil der formentlig ikke kunne være Spørgsmaal om, naar det engang af Lovgivningsmagten vedtagne Forhold mellem Embedsstillingerne opretholdes ved Lønningsforbedring i Almindelighed til alle, eller saa godt som alle, Embedsmænd og derved i det Væsentlige status quo, medens Folkethingets Lønningsstillægsbestemmelser forrykke Forholdet og derved præjudicere den endelige Ordning.

Sædovnskrivningsstillæget efter Loven af 19de Februar 1861 vil for 1875—76 efter Gjennemsnittet af Kapitelstærkerne for de her i Betragtning kommende Sædarter for Afgroden af 1874 blive følgende:

Lønning i Kroner.	Ldv. Sæd.	Lønningsstillæg i Kroner.
100.	7.	28.
200.	15.	60.
300.	22.	88.
400.	30.	120.
500.	37.	148.
600.	45.	180.
700.	52.	208.
800.	60.	240.
900.	67.	268.
1,000.	75.	300.
1,100.	80.	320.
1,200.	85.	340.
1,300.	90.	360.
1,400.	95.	380.
1,500.	100.	400.
1,600.	105.	420.
1,700.	110.	440.
1,800.	115.	460.
1,900.	120.	480.
2,000.	125.	500.
2,100.	127.	508.
2,200.	130.	520.